

Sygn. akt I C 681/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Spółka Akcyjna w L.

przeciwko

T. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 681/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 września 2016 roku (data stempla pocztowego na korespondencji kierowanej do Sądu) powód (...) (Luxembourg) Spółka Akcyjna z (...) w Luksemburgu domagał się zasądzenia od T. M. kwoty 2338,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji nabył od pierwotnego wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych przez zbywcę usług o abonament telewizyjny na podstawie umowy nr (...) z dnia 14 sierpnia 2012 roku. Wraz z zawartą umową pozwany otrzymał do użytkowania dekodery/kartę dekodującą (urządzenie dostępowe), umożliwiające odbiór sygnału telewizyjnego, którą zgodnie z zawartą umową i regulaminem stanowiącym jej integralną część był obowiązany zwrócić po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. W przypadku braku jej zwrotu z przyczyn leżących po stronie abonenta wierzyciel pierwotny miał prawo do obciążenia go opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie świadczenia usług.

W przypadku sprzedaży dekodera (urządzenia dostępowego) strona pozwana nie była zobowiązana do jego zwrotu. Niezależnie od umowy która regulowała fakt sprzedaży lub najmu dekodera pozwany nie był zwolniony z obowiązku zwrotu karty dekodującej.

Następnie powód podniósł, że w dniu 16 maja 2014 roku doszło do połączenia się (poprzez przejście w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.p.c.) spółki (...) S.A. (spółka przyjmująca) i Canal + (...) S.A. (spółka przejmowana). Przekształcenie doszło do skutku poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Tym samym spółka przyjmująca weszła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształconej w zakresie zawartych umów bez konieczności ich aneksowania.

W dniu 31 grudnia 2012 roku wierzyciel pierwotny rozwiązał umowę abonencką z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Według oświadczenia wierzyciela pierwotnego zawartego w umowie cesji wierzytelność istnieje i jest nieobciążona prawem osób trzecich. W dniu 22 grudnia 2014 roku (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., a pozwany został poinformowany o dokonanej cesji. Tym samym powód w przedmiotowym postępowaniu uzyskał czynną legitymację procesową.

Dalej powód nadmienił, iż kwota zadłużenia pozwanego na dzień wytoczenia powództwa wynosi 2338,25 zł, na którą składa się :

- niezapłacona należność wynikających z nieuregulowanego abonamentu – 241,50 zł - odsetki od tego składnika naliczane od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy tj. 31 grudnia 2012 roku do dnia wniesienia pozwu,
- opłatę specjalną z tytułu braku zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV w kwocie - 300,00 zł - odsetki od tego składnika naliczane od dnia następującego po dniu 1 marca 2013 roku do wniesienia pozwu;
- opłatę specjalną za rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta - 299,00 zł - odsetki od tego składnika naliczane od dnia następującego po dniu do wniesienia pozwu;
- opłatę za antenę satelitarną w kwocie - 1,00 zł - odsetki od tego składnika naliczane od 31 grudnia 2012 roku do wniesienia pozwu;
- opłata specjalna o wartości sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania i niezwróconego po zakończeniu obowiązywania umowy 700,00 PLN - odsetki od tego składnika naliczane od 31 grudnia 2012 roku do wniesienia pozwu
- odsetki ustawowe naliczone przez wierzyciela pierwotnego od ww. wymienionych składników w łącznej kwocie 591,50 zł,
- odsetki ustawowe naliczone przez powoda po dniu cesji wierzytelności do dnia wytoczenia powództwa w kwocie 205,25 zł naliczone od kwoty stanowiącej sumę ww. opłat za abonament, opłat specjalnych i kar.

W tym miejscu powód wskazał, że od dnia 22 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku naliczane były odsetki ustawowe w wysokości 8% od kwoty niespłaconego kapitału a następnie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia przygotowania pozwu w niniejszej sprawie powód naliczał odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią znowelizowanego ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy-Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz.1830) art. 481 k.c., tj. zgodnie z treścią art. 481 § 2 kc w brzmieniu nadanym art.2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 09 października 2015 roku (Dz. U. 2015, poz.1830).

Pozwany T. M. nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska merytorycznego w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2012 roku pozwany T. M. zawarł z Canal+ (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o abonament. Umowa została zawarta na okres 19 miesięcy. Pozwany otrzymał dekoder, kartę dekodującą oraz antenę satelitarną. Do umowy został załączony aneks promocyjny, zgodnie z którym abonent korzystał z akcji promocyjnej (...), (...), (...), (...). Integralną częścią aneksu był Regulamin, a pozwany oświadczył, że go otrzymał i zapoznał się z jego treścią. Nadto z postanowień końcowych tegoż aneksu wynikało, iż Canal + (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zastrzegła na swoją rzecz karę umowną w wysokości 299 zł w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem 19 miesięcy od daty zawarcia umowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Abonent nie miał obowiązku zapłaty kary umownej jeżeli Abonent dokonał wypowiedzenia umowy w trybie art. 4 § 1 ust. 5 Regulaminu, art. 7 § 1, art. 8 § 1 lub wypowiedział ją w trybie art. 15 § 8 Regulaminu.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego kserokopia umowy o abonament, k. 4)

Na mocy uchwały nadzwyczajnego walnego zgromadzenia z dnia 16 maja 2014 roku spółka (...) S.A. z siedzibą w W. (spółka przejmująca) połączyła się ze spółką (...) + (...) S.A. z siedzibą w W. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., tj. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy z dnia 2 czerwca 2014 r., k.7)

W dniu 17 grudnia 2014 roku między (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu jako kupującym została zawarta umowa szczegółowa – w wykonaniu umowy ramowej z dnia 29 kwietnia 2010 roku -, której postanowieniami zostały objęte wierzytelności wskazane na Liście Wierzytelności, stanowiącej załącznik numer 1 do umowy szczegółowej, przy czym (...) S.A. oświadczyła, że stan prawny wierzytelności nie pozostawia wątpliwości. Strony uzgodniły cenę, datę przekazania danych osobowych dłużników i datę rozliczenia.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego kserokopia umowy szczególnej, k.5)

W nieoznaczonej dacie sporządzony został druk o nazwie "Lista Wierzytelności do Umowy szczegółowej z dnia 22 grudnia 2014 roku", w którego poszczególnych rubrykach wskazano: (...), numer abonenta, rodzaj abonenta, imię i nazwisko pozwanego, jego PESEL i należność główną opiewającą na kwotę (...),58.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego wydruk, k. 6)

W dniu 26 stycznia 2016 roku sporządzono pismo, w którym (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu poinformowało T. M. o zmianie wierzyciela. Na dzień 22 grudnia 2015 roku zadłużenie pozwanego miało wynosić 2136,29 zł w tym kapitał 1540,50 zł, odsetki 594,79 zł, koszty 1 zł.

(dowód: kopia informacji o zmianie wierzyciela, k.11)

Pismem z dnia 26 stycznia 2016 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 2148,32 zł w terminie do dnia 12 lutego 2015 roku.

(dowód: kopia wezwania do zapłaty, k.12)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne i jako takie zasługiwało wyłącznie na oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli

pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Jednakże, pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć (art. 214 §1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 §1 pkt 5 k.p.c.).

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór, co do istoty sprawy, nie stawił się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność. Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

W myśl art. 339 §2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44).

Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównując w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp.

W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72 OSNCP 1973 z. 5, poz. 80, a także A. Zieliński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, opublikowana w systemie informacji prawnej Legalis w wersji elektronicznej).

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie.

W treści bowiem pozwu powód nie podał przede wszystkim jakie były warunki umowy, w szczególności jaka była wysokość abonamentu, za jaki okres pozwany zalegał z jego zapłatą, jakie były podstawy umowne do naliczania opłat specjalnych z tytułu braku zwrotu dekodera, karty dekodującej i anteny satelitarnej, rozwiązania umowy przed okresem na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta.

Już tylko te luki w twierdzeniach faktycznych są wystarczającym powodem do niezastosowania art. 339 §2 k.p.c. i oparciu się wyłącznie na twierdzeniach faktycznych pozwu. Twierdzenia te, bowiem są nie pełne i nie dają podstaw do oceny czy zgłoszone żądanie pozwu jest słuszne czy nie.

Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Wobec uzasadnionych wątpliwości co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie, w szczególności co do kwoty żądania, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe z dokumentów (a raczej kserokopii dokumentów) załączonych do pozwu i na ich podstawie ustalił stan faktyczny w sprawie.

Wprawdzie większość złożonych przez stronę powodową „dokumentów” to tylko kserokopie, z których części zawodowy pełnomocnik powoda nie poświadczył za zgodność z oryginałem, to jednak ich treść nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, z unormowania art. 129 k.p.c. wynika, że jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu, musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale. Jeżeli strona przeciwna nie wystąpi z żądaniem przedstawienia dokumentów zgłoszonych w pozwie jako środki dowodowe, to nie powstał obowiązek procesowy ich przedłożenia i należy przyjąć, że twierdzenia w nim zawarte są niesporne (wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2008 roku, I CSK 62/08, LEX nr 470020)

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie nabycia na podstawie umowy cesji od pierwotnego wierzyciela wierzytelność powstałej w stosunku do pozwanego wynikającej z tytułu umowy nr (...) z dnia 14 sierpnia 2012 roku o abonament telewizyjny.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Jednakże w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie to na stronie powodowej ciążył obowiązek, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelności od poprzednika prawnego.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny.

Strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej legitymacja procesowa czynna w procesie.

Zwłaszcza z dołączonej do akt sprawy umowy szczegółowej z dnia 17 grudnia 2014 roku nie wynika, że jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca stronie powodowej względem pozwanego, a przede wszystkim, że strony w ogóle dokonały przelewu wierzytelności. W treści umowy szczegółowej odwołano się bowiem do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 kwietnia 2010 roku (umowy ramowej). Jednakże strona powodowa nie przedłożyła powyższego dokumentu na poczet materiału dowodowego sprawy, choć powinna to była uczynić. Sąd nie mając do dyspozycji tej umowy ramowej i nie znając treści jej postanowień, w szczególności w zakresie jej przedmiotu, nie może opierać ustaleń faktycznych wyłącznie na przedłożonej umowie szczegółowej, będącej w oczywistym związku z umową

podstawową. Strona powodowa nie wykazała zatem, że ta konkretna wierzytelność przysługująca wobec pozwanego przeszła na stronę powodową.

Nadto z treści umowy szczegółowej wynikało, że sprzedane wierzytelności zostały określone w załączniku nr 1, obejmującym dłużników wraz z wysokością ich zobowiązań. Takiego załącznika powód jednak przed Sądem nie przedłożył. Trudno bowiem stwierdzić, że jest nim obejmująca jedną pozycję (tj. dane jednego dłużnika) tabelka, która znajduje się na karcie 6 akt, oznaczona ogólnikowo jako "Lista Wierzytelności do Umowy szczegółowej z dnia 22 grudnia 2014 roku". Nie wynika z niego, jaki załącznik do umowy cesji ma stanowić, nie jest też rzeczony załącznik oznaczony żadnym numerem (tymczasem w umowie szczegółowej załączonej do akt znajdowało się odwołanie do załącznika nr 1), poza tym nie wynika z niego, że jest to wyciąg, a w tej sytuacji, załącznik nie przystaje do sformułowania umowy szczegółowej z dnia 17 grudnia 2014 roku, w której jest mowa o wierzytelnościach wobec dłużników, a więc wobec większej aniżeli jedna liczby osób zobowiązanych wobec pierwotnego wierzyciela.

Wątpliwości Sądu wzbudziły także wartości wpisane w poszczególnych rubrykach, a wysokość należności głównej nie została wskazana w sposób poprawny, mianowicie nie oznaczono rodzaju waluty.

Wreszcie nie uszedł uwadze Sądu fakt, iż Lista Wierzytelności dotyczy umowy szczegółowej zawartej w dniu 22 grudnia 2014 roku, natomiast przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby poprzedni wierzyciel zawarł z powodem umowę w tej dacie. Do akt sprawy załączono bowiem umowę zawartą w dniu 17 grudnia 2014 roku.

W ocenie Sądu dowodem potwierdzającym nabycie wierzytelności nie może być zawiadomienie dłużnika o cesji wierzytelności. Z samego faktu, że sporządzono pismo w postaci zawiadomienia o przelewie wierzytelności, adresowanego do strony pozwanej, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanemu w ogóle istniała, nie wspominając o jej wysokości, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby owo „zawiadomienie” w ogóle zostało doręczone stronie pozwanej w taki sposób, że mógł się ona zapoznać z jego treścią. Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która jej podpisała złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. W świetle art. 512 k.c., zawiadomienie dłużnika o przelewie istotne jest jedynie z punktu widzenia skuteczności dokonanej przez niego spłaty długu do rąk jednej ze stron umowy cesji. Co więcej, z akt sprawy nie wynika, czy osoba, która podpisała się na zawiadomieniu o cesji wierzytelności była uprawniona do złożenia przedmiotowego oświadczenia.

Zatem przedłożone przez stronę powodową dowody nie są w ocenie Sądu wystarczające dla stwierdzenia skuteczności dokonanej na rzecz strony powodowej cesji wierzytelności wobec pozwanego.

Już tylko powyższe okoliczności były podstawą do oddalenia powództwa.

Poza tym na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie był w stanie stwierdzić czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela.

Na uzasadnienie żądania strona powodowa przedłożyła tylko umowę pozwanego z Canal + (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. z dnia 14 sierpnia 2012 roku.

W tym miejscu wypada zauważyć, iż jest to umowa zawarta z całkowicie inną spółką niż ta o której jest mowa w twierdzeniach pozwu ((...) S.A. z siedzibą w W.). Powód w żaden sposób nie wyjaśnił tej rozbieżności.

Niezależnie od powyższego umowa określała tylko część treści stosunku prawnego łączącego strony, dalsze postanowienia były zawarte w regulaminie, którego strona powodowa już nie dołączyła. Sam fakt zawarcia umowy nie przesądza jeszcze o tym, że pozwany nie wywiązał się z tej umowy. Brak jest bowiem – na co powoływał się powód w pozwie - dowodu rozwiązania tej umowy z winy abonenta z dnia 31 grudnia 2012 roku. Tym bardziej, że powód dochodzi licznych świadczeń obciążających pozwanego na skutek rozwiązania umowy przed terminem. Wobec braku regulaminu Sąd nie jest w stanie określić, czy strona powodowa zasadnie dochodzi wszystkich składników żądanej kwoty. Z samej umowy wynika prawo pierwotnego wierzyciela do naliczania kary umownej w wysokości 299

zł, ale pozwany miał zapłacić niniejszą karę w terminie 7 dni od dnia wezwania do zapłaty. Nie dołączono dokumentu potwierdzającego, czy pozwany został wezwany do uregulowania tej kary umownej, w jakim terminie, od jakiej daty należy naliczać odsetki.

Z żadnych innych dokumentów załączonych przez powoda nie wynika wysokość kwot innych żądanych przez powoda opłat, w tym abonamentu

W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana stronie pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.

SSR Jarosław Janeczek